

Kassai Balázs János

*Roppant
rablás*

2026

Roppant rablás

Creative Commons: by-nc-nd/2.5

Miskolc, 2026.

Kassai Balázs János

Sokáig nem tudtam, hogy az Igazság vak, de most már,
hogy tudom, remélem felolvassák neki a könyvet.
(K. B. J.)

1. fejezet

A Fosztogatók nevű kocsmá már kívülről is azt a benyomást keltette, hogy itt történtek már dolgok, csak senki nem emlékszik rájuk pontosan. Az ajtó fölött egy fából faragott tábla lógott, rajta egy mosolygó koponya, aki láthatóan jól szórakozott azon, hogy valaki még mindig bejár ide.

Odabent félhomály volt, de nem azért, mert spóroltak volna a villannyal, hanem mert a fények valahogy mindig inkább máshova világítottak. A galérián ült egy férfi a kerek faasztal előtt.

Egyenes háttal, összekulcsolt kézzel.

Előtte egy pohár, amiben volt valami, ami első ránézésre itálnak tűnt, másodikra pedig még mindig.

Elszánt tekintettel nézett maga elé.

Ő már tudta, amit a többiek még nem.

Bankrablás.

Nem egy hirtelen ötlet volt — legalábbis ő így érezte. Inkább egy... kialakult gondolat. Mint amikor az ember rájön, hogy eddig rossz helyen tartotta a kulcsait. Pedig végig nála voltak.

A pult felől halk beszélgetés zaja szűrődött fel.

– Mondom, hogy a hosszúhajó – mondta egy mély hang.
– Az ellátási lánc – válaszolta egy másik, határozottan amerikai akcentussal. – Ha nincs stabil utánpótlás, az egész üzlet bedől.

A pultnál egy szakállas, szőrmeköpenyes viking harcos állt, egyik kezében korsóval, a másikban egy térképpel, ami láthatóan több tengert tartalmazott, mint amit az itteniek egyáltalán el tudtak képzelni. Mellette egy elegáns öltönyt viselő férfi állt, kalapját kissé hátratulva, mintha bármikor belekezdhetne valamibe, amit később tagadnia kellene. Szeszcsempész volt a javából.

– Nálunk ez egyszerűbb – folytatta a viking. – Megérkezünk, elvesszük, ami kell, és kész.
– Ez romantikus, de nem skálázható – mondta a másik. – Nálunk papírmunka is van.

A csapos unottan törölgetett egy poharat, ami már tiszta volt, de nem akarta, hogy ez kiderüljön.

A galérián ülő férfi kortyolt az italából. Nem sietett. A jó döntések nem sietnek — legfeljebb késnek egy kicsit.

Lenézett az órájára.

Az ajtó kinyílt odalent. Két férfi lépett be.

Az egyik kissé bizonytalanul nézett körbe, mintha számított volna valamire, de nem teljesen erre. A másik határozottan haladt előre, csak éppen nem arra, amerre kellett, ezért finoman irányt váltott.

- Szerintem fent van – mondta az első.
- A „fent” relatív – válaszolta a másik. – De jelen esetben egyetértetek.

Elindultak a lépcső felé.

A galérián ülő férfi nem fordult meg azonnal. Hagyta, hogy megérkezzenek. Egy vezető nem kapkod.

A viking közben felnevetett odalent.

- Egyszer próbáltunk adót szedni.
- És?
- Nem sikerült.
- Ismerős – bólintott az öltönyös férfi.

A két érkező felért a galériára.

- Szia – mondta az egyik.
- Szia – mondta a másik is.

A harmadik lassan felnézett rájuk.

Komolyan, elszántan.

Egy pillanatig nem szólt semmit. Ez a pillanat fontos volt. Az ilyen pillanatokból épülnek a következő pillanatok.

- Késtetek – mondta végül.

– Nem beszéltünk meg időpontot – jegyezte meg az egyik.

– Akkor is.

A férfi bólintott.

– Üljetek le – mondta.

Leültek.

Egy rövid csend következett. Nem kellemetlen, inkább előkészítő jellegű. Mint amikor valaki köhög egyet, mielőtt kimond valamit, amit már rég eldöntött.

A férfi összekulcsolta a kezét.

– Van egy ötletem – mondta.

A másik kettő ránézett.

– Jó ötlet? – kérdezte az egyik.

– Igen.

– Akkor jó.

Egy újabb rövid szünet.

A pultnál valaki letette a korsóját és valaki más pedig felvett egy másikat.

A férfi előrehajolt.

– Bankot fogunk rabolni.

Csend.

Nem hosszú. Inkább pontos.

Az egyikük pislogott.

– Melyiket? – kérdezte.

A férfi hátradőlt.

Ez volt az a kérdés, amire számított.

– Ezt még kidolgozzuk.

A másik bólintott.

– Jó. Akkor még nem késő.

A harmadik felemelte a kezét.

– Egy kérdés – mondta.

– Tessék.

– A bankot nyitvatartási idejében raboljuk ki, vagy amikor zárva van?

A férfi gondolkodás nélkül válaszolt:

– Amikor akarjuk.

A harmadik bólintott.

Az egyikük hátradőlt.

– És miért?

A férfi elmosolyodott.

– Mert ezt találtam ki.

A másik kettő egyetértően bólogatott.

A pultnál a viking és az öltönyös férfi kezét fogtak.

– Üzlet?

– Üzlet.

Fent, a galérián három férfi ült egy asztalnál.

A falon egy naptár lógott. Nem volt feltűnő helyen. A dátum február 30., kedd.

2. fejezet

A három faasztalnál ülő férfi a galérián... khmm..., vagyis a három férfi a galérián lévő faasztalnál pontosan ott folytatta ahol az előbb abbahagyta, azzal a különbséggel, hogy a könyv írója úgy döntött, hogy a drámai hatás kedvéért leendő bankrablóit álnevekkel látja el. Ezzel is bizonyítva rátermettségét és kreativitását.

– Akkor van egy bankrablásunk – mondta Mr. A.

Mr. C bólintott.

– Már kiraboltuk? – kérdezte.

– Nem – válaszolta Mr. A komoly arccal. – De fogunk. Kezdjük azzal, hogy kiválasztjuk a bankot, a város legnagyobb bankját.

Mr. B elgondolkodott.

– Ami a legnagyobb, az általában nagy.

– Akkor azt keressük – mondta Mr. C.

– Igen – bólintott Mr. A. – Pontosan.

Egy pillanatra csend lett.

Odalent valaki felkiáltott:

– Ezt honnan húztad?!

– A pakliból! – jött a válasz.

– De az nem ott volt!

– Most már ott van!

Egy szék hirtelen elindult, és nekicsúszott valaminek, ami nem örült neki.

A galériáról senki nem nézett le.

– Jó – mondta Mr. B. – Tehát van egy bankunk.

– Tényleg? Egy egész? – Mosolyodott el Mr. C.

– Még nincs – igazította ki Mr. A. – Csak lesz.

– De már tudjuk, hogy milyen – tette hozzá Mr. B. – Ez előny.

– Bemegyünk – mondta Mr. A.

– Ez egy klasszikus megközelítés – jegyezte meg Mr. B.

Egy üveg tört össze odalent.

– És mit csinálunk bent? – kérdezte Mr. C.

Mr. A egy pillanatra elgondolkodott.

– Elvesszük a pénzt.

Mr. C bólintott.

– Ez logikus.

Egy asztal felborult odalent. Nem teljesen, csak annyira, hogy már ne lehessen rajta játszani.

– És hogyan vesszük el? – kérdezte Mr. C.

– Határozottan – mondta Mr. A.

Ekkor egy strandlabda pattant fel a galéria magasságába a lent kibontakozó verekedés közben. Ügyeltek rá, hogy soha ne érintse a talajt.

– Szerintem kell egy terv – folytatta Mr. B. – Egy jó terv ami olyan, mint a rossz terv, csak jó.

Mr. C bólintott.

– Akkor legyen jó.

Egy korsó repült el a háttérben. Ívben, váratlan érkezéssel.

– Akkor felosztjuk a feladatokat – mondta Mr. A. – Én irányítok.

– Ez egy fontos szerep – mondta Mr. B.

Mr. C a másik kettőre nézett.

– Akkor ti mondjátok, mit csináljak.

– Igen – helyeselt Mr. A. – Te végrehajtasz.

– Mit? – kérdezte Mr. C.

– Amit mondunk.

Mr. C bólintott.

– Rendben.

Egy pillanatra elgondolkodott.

– És ha nem mondtok semmit?

Mr. A ránézett.

– Akkor vársz.

– Meddig?

– Amíg mondunk valamit.

Mr. C újra bólintott.

– Ez követhető.

Egy szék érkezett a galériára. Meghívója nem volt, de ez nem számított. Egy pillanatra megállt, majd eldőlt.

– Én figyelek – mondta Mr. B. – Az összképet. A részleteket. A körülményeket.

– Az sok minden – jegyezte meg Mr. C.

– Igen – válaszolta Mr. B. – De a sok minden néha több, mint a kevés.

Mr. A elégedetten hátradőlt.

Egy üvegdarab lassan csúszott végig a lépcsőn.

– Mikor? – kérdezte Mr. C.

Mr. A az órájára nézett.

– Holnap – mondta.

– Az egy jó időpont – egészítette ki Mr. B. – A legtöbb dolog akkor történik.

– Napközben – tette hozzá Mr. A.

Mr. C bólintott.

– Akkor látunk.

A pultnál valaki felkiáltott:

– Rendőrt!

Csend lett. Az emberek meglepetten néztek szét.

Aztán az a valaki felnevetett.

– Vicceltem!

A zaj visszatért.

A három férfi felállt az asztaltól.

3. fejezet

Együtt indultak el, nem siettek.

– Akkor holnap – mondta Mr. A a lépcső felé fordulva.

– Minden perccel közelebb vagyunk – jegyezte meg Mr. B.

Elindultak lefelé a galériáról.

Odalent a verekedés addigra egyfajta közösségi eseménnyé vált. Már nem lehetett pontosan megállapítani, ki kezdte, ez sokak számára megkönnyítette a részvételt.

Egy szék elrepült a lépcső mellett.

Nem érte el őket. Nem is próbálta.

– És, hogy van a nejed? – kérdezte Mr. A hátrapillantva, miközben megfontolt léptekkel haladt lefelé.

– Jól – mondta Mr. B. – Stabilan. Haladunk.

– Merre? – kérdezte Mr. C.

– Előre – felelte Mr. B.

– Az jó irány – bólintott Mr. C.

Egy üveg pattant szét valahol mögöttük. A hangja határozott volt, de nem tolakodó.

– És a menyasszonyod? – kérdezte Mr. B.

– Megvan – mondta Mr. A.

– Az fontos – jegyezte meg Mr. B.

A strandlabda lassan legurult a lépcsőn mellettük, majd valaki visszaütötte.

– És az ikreid? – fordult Mr. A Mr. C felé.

– Tényleg! Ők hogy vannak? – kérdezte Mr. B.

Mr. C elgondolkodott.

– Az egyikük jól – mondta végül.

– És a másik? – kérdezte Mr. A.

– Ő is – bólintott Mr. C.

Egy hordó gurult el a háttérben.

Leértek a földszintre.

Három kalóz épp köteleken lendült át a pult mögé.

– A rum az enyém! – kiáltotta az egyik, miközben landolt.

A csapos bólintott.

– Végre valaki értékeli az árum.

A kalózok és a pultos közösen kezdtek visszavágni a többieknek.

Ekkor feltűnt néhány brit katona, akik egy kisebb ágyút gurítottak. Sietve beállították, a kalózokkal nézett farkas szemet.

Egy pillanatig mindenki megállt.

Durranás.

A pult egy része határozottan megszűnt.

A csapos lenézett.

– Ez így nehezebb lesz, mint gondoltam – állapította meg.

A kalózok egyetértően bólintottak.

– Látványos – mondta az egyik.

A három férfi közben nyugodtan haladt a kijárat felé.

– Szerintem kérdezzük meg őket – mondta Mr. B.

– Kit? – kérdezte Mr. C.

– A kalózokat. Nekik van tapasztalatuk.

– Ez igaz – helyeselt Mr. A. – Ők már csináltak ilyet.

Megálltak a pult maradványainál.

Az egyik kalóz épp egy széket hárított el egy másikkal.

– Elnézést – mondta Mr. A.

– Parancsolj! – fordult felé a kalóz, miközben lendületből visszalökte a széket.

– Gyors kérdés – mondta Mr. A. – Ha valaki ki akar rabolni egy... helyet... akkor mi a legfontosabb?

A kalóz elgondolkodott.

Közben félrehajolt egy repülő üveg előtt.

– Időzítés! – mondta. – Mindig akkor menj, amikor nem számítanak rád!

– Ez jó – bólintott Mr. B.

– És a kijárat! – kiáltotta egy másik kalóz. – Mindig legyen menekülési útvonal!

– Jó – jegyezte meg Mr. C.

– És a kalap! – tette hozzá az első. – Egy jó kalap sokat számít!

Mr. C bólintott.

– Akkor kell egy kalap.

– Nem feltétlen – mondta Mr. B. – De lehet.

Egy brit katona közben udvariasan félretolta az ágyút, hogy az elegáns zsebtolvaj hölgy elférjen mellette. Igaz nem tudta, de kicsivel könnyebbek lettek a zsebei.

– Köszönöm – mondta a hölgy elégedett mosollyal az arcán.

– Szívesen – felelte a katona és megemelte a kalapját.

A három férfi folytatta az útját az ajtó felé.

– Akkor van időzítés – mondta Mr. A.

– Lesz kijáratunk – tette hozzá Mr. B.

– És kalapunk is – egészítette ki Mr. C.

Az ajtó előtt még megálltak egy pillanatra.

Nem azért, mert kellett, hanem mert jól esett.

Odabent valaki épp egy festményt próbált visszaakasztani a falra.

– Készen állunk – mondta Mr. A.

– Majdnem – javította ki Mr. B.

Kiléptek az utcára.

A zaj mögöttük maradt, mint egy befejezetlen mondat.

Kint száraz és hideg idő fogadta őket, ebben persze nem volt semmi meglepő. Miskolcon a február általában ilyen.

És ők ott voltak.

4. fejezet

A kocsmá ajtaja mögöttük becsukódott.

– Akkor sétáljunk el a bankhoz – mondta Mr. A.

– Jó – bólintott Mr. C.

– A terepszemle fontos – tette hozzá Mr. B. – Aki nem méri fel a terepet, az könnyen belelép valamibe.

Mr. C lenézett a cipőjére.

– Eddig nem léptem bele semmibe.

Elindultak.

A kocsik között egy mamut állt a parkolóban.

Nyugodtan.

– Hideg van – állapította meg Mr. A, ahogy az állatra nézett.

– Szerintem parkol – mondta Mr. C.

– A szabályok mindenkire vonatkoznak – jegyezte meg Mr. B.

A mamut lassan rájuk nézett. Nem volt benne ellenségesség. Inkább egyfajta érdeklődés.

Továbbmentek.

Ekkor ketten haladtak el mellettük a Villanyrendőrnél az ellenkező irányba.

Az egyikük sápadt volt és elegánsan öltözött, a másik bundát viselt.

A bundás férfi egy esernyőt tartott a másik fölé, gondosan úgy állítva, hogy a téli napfény egyetlen sugara se érje.

– Mondtam, hogy megéri többet venni – magyarázta a sápadt férfi, miközben belenézett a táskájába. – Micsoda akció: egyet fizettem, hármat hoztam!

– A mennyiség, van amikor nem minőség – válaszolta a másik.

– Ez most biztosan igaz...

A táskában több tucat konzerv vér volt. Rendezgette őket.

– Meddig áll el? – kérdezte a farkasember.

– Felbontás után? – kérdezett vissza a vámpír.

– Igen.

A három férfi elhaladt mellettük, most már sosem tudjuk meg meddig áll el. Pedig jó lett volna.

– Hasznos – jegyezte meg Mr. B. – Mindig érdemes figyelni az akciókat.

– Akkor a bankban is lehet akció – mondta Mr. C.

– Igen – bólintott Mr. A.

A sarkon befordultak.

Egy férfi állt a járda szélén, teljes bűvárfelszerelésben.

Nem volt víz.

– Mély – mondta a bűvár, miközben előre nézett.

– Az – válaszolta valaki a telefonjába.

Elmentek mellette is.

– Szerinted mire készül? – kérdezte Mr. C.

– Felméri a terepet – mondta Mr. B. – Mint mi.

– Akkor jó úton járunk – bólintott Mr. A.

Tovább sétáltak.

Valami kezdett kirajzolódni előttük.

Mr. A kissé lassított.

– Közel vagyunk – mondta.

– Látom már – tette hozzá Mr. C.

A város legnagyobb bankja.

Megálltak.

Nem volt kétség, mert nagyobb volt a többinél.

Egy ideig nézték.

Ez olyan pillanat volt, amit nem kellett elrontani szavakkal.

Végül Mr. A szólalt meg.

– Ez lesz az.

Mr. B bólintott.

5. fejezet

A bank ajtaja automatikusan nyílt ki előttük.

Beléptek.

Bent egy nagy, világos tér fogadta őket. Középen széksorok voltak, többségükön ültek. Körben ügyintéző pultok, mögöttük ügyintézők, akik ügyeket intéztek.

A rendszer működött.

A bejáratnál egy fegyveres biztonsági őr állt egyenruhában.

Mr. A egy pillanatra ránézett.

Mr. C is megnézte.

Egyetértően bólintottak.

Beljebb mentek.

– Viselkedjünk természetesen – javasolta Mr. A.

– Rendben – mondta Mr. C, és természetesen elkezdett viselkedni.

Leültek a várakozók közé.

Egy fiatal férfi a telefonját bámulta, üres székek voltak mindkét oldalán.

Ott ült egy ismerős alak is: a brit tiszt a kocsmából.

Egyenruhában, méltósággal. Az ölében egy erszényt szorongatott.

– Ő az – suttogta Mr. C.

– Igen – mondta Mr. B. – Biztos az aranyai.

– Sok lehet – jegyezte meg Mr. A.

– Ne nézd túl feltűnően – mondta Mr. B.

Ennek hatására mindhárman egyszerre próbálták nem feltűnően nézni.

Egy csengő hang szólalt meg valahol.

– A-112! – mondta egy hang.

– Nem mi vagyunk – mondta Mr. A.

Körbenéztek. Az egyik pultnál egy teljesen átlagos ügyintéző ült. A másikon is.

A harmadiknál egy kobold.

Kicsi volt, zöldes, és rendkívül precízen pakolta az aranypénzeket a brit tiszt erszényéből egy kis mérlegre.

– Ez így nem lesz jó – mondta a kobold. – Ezek különböző korszakból származnak.

– Mind arany – válaszolta a brit tiszt.

– Igen, de másképp – jött a viszont válasz a koboldtól. – Ez itt például sértődött.

A tiszt elgondolkodott.

– Mit javasol?

– Engesztelje ki – mondta a kobold.

A tiszt bólintott, és lehajolt az erszényhez.

– Nézze – mondta halkán. – Nem akartam...

Mr. C figyelte.

– Ez fontos lehet.

– Igen – helyeselt Mr. B. – A kommunikáció sokat számít.

– Jegyezd meg – javasolta Mr. A.

Mr. C bólintott.

Egy újabb csengés.

– B-17!

Mr. A körbenézett.

– Menjünk oda egy pulthoz.

Egy szabad ügyintézőhöz léptek.

– Jó napot kívánok – szólalt meg az ügyintéző kedvesen.

– Jó napot – mondta Mr. A.

– Miben segíthetek?

Mr. A egy pillanatra megállt.

– Ugrálóvár... – mondta végül.

Az ügyintéző bólintott.

– Értem.

– Vállalkozás – tette hozzá Mr. B.

– Felfújó vállalkozás – pontosított Mr. C.

Az ügyintéző jegyzetelt.

– És ehhez szeretnének hitelt igényelni?

– Igen – mondta Mr. A. – Mennyi az önrész?

Az ügyintéző elgondolkodott.

– Attól függ.

– Mitől? – kérdezte Mr. B.

– Több dologtól.

Mr. C bólintott és komoly arccal a többiekre nézett.

– Akkor több dolog kell.

Az ügyintéző mosolygott.

– Van üzleti tervük?

– Van – mondta Mr. A.

– Hol? – kérdezte Mr. C.

– Fejben – válaszolta Mr. A.

Mr. B bólintott.

– Értem – felelte az ügyintéző. – És milyen tapasztalatuk van?

– Voltunk már ugrálóvár közelében – mondta Mr. B.

– Én egyszer bele is mentem! – Tette hozzá Mr. C.

– Ez fontos – jegyezte meg az ügyintéző, és leírta.

Mr. A körbenézett.

– És itt... sok pénz van?

Az ügyintéző ránézett és egy pillanatnyi szünet után felelt.

– Igen.

A brit tiszt eközben elégedetten állt fel a kobold pultjától.

– Megbeszéltük – mondta.

– Jó – válaszolta a kobold. – Most már együttműködnek.

Az erszény határozottan csendesebbnek tűnt.

Mr. A hátralépett.

– Köszönjük.

– Szívesen – mondta az ügyintéző.

– Még visszajövünk – tette hozzá Mr. B. sejtelmesen.

– Várni fogjuk önöket – válaszolt határozottan az ügyintéző.

Ez kissé fenyegetően hangzott.

Elindultak a kijárat felé. Az ajtó ismét kinyílt előttük.

Kiléptek.

6. fejezet

A bank ajtaja becsukódott mögöttük, nem beszéltek.

A Nap eközben úgy döntött, hogy befejezi a műszakját.
A fények maradtak, de már nem ugyanazok voltak.

A három férfi közül Mr. A szólalt meg először.

– Holnap reggel nyitáskor.

Egy rövid csend.

– Addig felkészülünk – mondta Mr. B.

– Hol? – kérdezte Mr. C.

– Az Úton Állóban – érkezett a gyors válasz Mr. A-tól.

– Rendben – mondta Mr. C.

Elindultak.

– Tehát bemegyünk – kérdezte Mr. A.

– Igen – tette hozzá Mr. B. gyaloglás közben.

– És elveszük a pénzt – egészítette ki Mr. C.

– Igen – bólintott Mr. A.

Ekkor egy elegáns hölgy sétált mellénk. Olyan természetességgel, mintha mindig is velük lépkedett volna.

– Bocsánat – mondta kedvesen. – Nem akartam hallgatózni. – Finoman megigazította Mr. A kabátját és észrevétlenül elemelt róla egy gombot. – Ha tanácsolhatom – folytatta –, mindig legyen tartalék terv.

Mr. C bólintott.

Továbbmentek.

A sarkon egy pislákoló lámpaoszlopnak támaszkodva ott állt a szeszcsempész a galéria alól.

– Uraim – mondta.

– Jó estét – mondták.

– Hallom, haladnak – és tiszteletteljesen megemelte a kalapját.

– Igen – mondta Mr. A. – Holnap reggel.

A férfi körbenézett és közelebb hajolt.

– Akkor egy tanács – suttogta. – Soha ne beszéljenek erről nyílt utcán.

A három férfi bólintott.

– Rendben – mondta Mr. B.

– Köszönjük – tette hozzá Mr. C.

A szeszcsempész bólintott és miközben távolodott hátranézett, majd hangosan megszólalt:

– SOK SIKERT A HOLNAPI BANKRABLÁSHOZ!

Egy járókelő megállt.

– Melyik bank? – kérdezte érdeklődve.

– A legnagyobb – felelte Mr. A.

– Gratulálok – mondta biztatóan, majd továbbment.

– Diszkrét volt – jegyezte meg Mr. B.

– Igen – helyeselt Mr. C. – Nem árulta el a nevét.

Időközben megérkeztek a panzióhoz.

Az épület romos, de nem érdekelte: volt tartása.

– Ez az – jelentette ki Mr. A.

– Jó lesz – állapította meg Mr. B.

Bementek.

Egy idős hölgy állt a recepció pult mögött.

– Jó estét – mondta.

– Jó estét – mondták.

– Szobát szeretnénk – kezdte Mr. A.

– Hányan? – kérdezte a néni.

– Hárman – válaszolta Mr. B.

A néni végigmérte őket.

– Akkor a négyes szoba lesz a megfelelő.

– Miért? – kérdezte Mr. C.

– Mert az van szabadon – válaszolta a néni, miközben elővette a kulcsot. – Tessék.

– Köszönjük – mondta Mr. A.

A néni rájuk nézett.

– Holnap korán kelnek?

– Igen – válaszolta Mr. B. – Bankba megyünk.

– Akkor öltözzenek fel rendesen – mondta a néni kedvesen.

A kulcsot átnyújtotta, rajta egy kopott négyessel.

7. fejezet

A folyosó csendes volt, a három férfi megállt a négyes szoba előtt.

– Ez lesz az – mondta Mr. A.

Ekkor a szomszédos ajtó kinyílt.

A viking lépett ki rajta. Vizes volt, a válláról egy csepp lassan csurgott végig rajta.

– Jó estét – mondta udvariasan.

– Jó estét – mondták.

A viking bólintott, majd becsukta maga mögött az ajtót. Egy pillanatra hallani lehetett a tenger morajlását a szobája felől. Nem is beszélve a sós víz illatáról, ami villámgyorsan hódította meg az egész területet.

Kinyitották a saját ajtajukat. A fal kopott, a szőnyeg megviselt, az ágyak álltak.

– Jó lesz – mondta Mr. A.

– Stabil – tette hozzá Mr. B.

Mr. C óvatosan rálépett a szőnyegre.

– Igen – mondta.

Beljebb mentek. A sarokban egy kopott bárszékény állt. Mr. A kíváncsiságból kinyitotta. Egy doboz volt benne. Rajta felirattal.

„Betörő szett – Ha sikerül NAPI AKCIÓ!”

Egy pillanatra összenéztek. Mr. C kivette a dobozt, és kinyitotta. Három darab fejre húzható harisnya volt benne.

– Minimalista – jegyezte meg Mr. B.

– Fejre való – állapította meg Mr. C.

– Pontosan – bólintott Mr. A.

Letették az asztalra és leültek.

– Kezdjük az elején – mondta Mr. A. – A bejárattal.

– Be kell mennünk? – kérdezte Mr. C.

– Ez fontos lépés – bólintott Mr. B.

– Hogyan megyünk be? – kérdezte Mr. A.

Csend.

– Az ajtón keresztül – mondta Mr. C.

Mr. A bólintott.

– Odabent gyorsan kell cselekedni – mondta.

– Mennyire gyorsan? – kérdezte Mr. C.

– Nagyon – válaszolta Mr. A.

– Ez időben mennyi? – kérdezte Mr. C.

– Nem idő – mondta Mr. B. – Inkább hozzáállás.

Mr. C bólintott.

– Értem.

Persze nem teljesen értette, de elfogadta.

Az idő közben telt. Nem sietett, de nem is maradt.

– Kell egy jel – mondta Mr. B.

– Milyen? – kérdezte Mr. C.

– Ami jelzi, hogy történik valami – válaszolta Mr. B.

– Mondhatjuk, hogy „most” – javasolta Mr. C.

– Ez egyértelmű – mondta Mr. A.

– Túl egyértelmű? – kérdezte Mr. B.

– Nem – mondta Mr. C.

Mr. A. bólintott.

Közben a fal egy pontján egy apró repedés úgy döntött, hogy marad, a többi pedig elköszönt tőle és folytatta megkezdett útját.

– És a pénz? – kérdezte Mr. A.

– Az fontos – mondta Mr. B.

– Hol lesz? – kérdezte Mr. C.

– A bankban – mondta Mr. A.

– Rendben – bólintott Mr. C.

Az éjszaka közben tovább haladt.

Megbeszélték: hogy ki mikor áll és hogy ki hova néz.

Illetve, hogy mennyire kell határozottnak lenni ahhoz, hogy az már hatásos legyen.

És, hogy szükség van-e kalapra.

Az az igazság, hogy ebben nem jutottak teljes egyetértésre.

Mr. C felvette az egyik harisnyát.

– Így? – kérdezte.

– Majd reggel – jegyezte meg Mr. A.

Levette.

Nem sokkal később az ablakon beszűrődött a Nap fénye.

– Itt az idő – mondta Mr. A.

Felálltak.

Felvették a kabátjukat és Mr. C újra belebújtatta fejét a harisnyába.

– Most? – kérdezte.

– Most – mondta Mr. A.

Mr. B is felvette.

Mr. A egy pillanatig nézte őket, majd ő is felhúzta.

Kinyitották az ajtót és kiléptek a folyosóra.

Mr. A hátrafordult.

– Bezártad? – kérdezte.

Mr. B a kulcsra nézett.

– Még nem – mondta, majd egy határozott mozdulattal bezárta.

Katt.

– Most már igen – mondta.

Aztán elindultak.

8. fejezet

A folyosón csend volt. Nem figyelte őket senki.

Leértek a recepcióhoz.

A néni ugyanott állt, ahol előző este. Úgy tűnt, nem mozdult el.

– Jó reggelt – mondta Mr. A.

– Jó reggelt – válaszolta a néni.

Mr. B elővette a pénzt.

– Szeretnénk fizetni – jelezte udvariasan.

A néni ránézett a bankjegyekre, majd vissza a három férfira.

– Nem szükséges – mondta kedvesen.

– Nem? – kérdezte Mr. C.

– Nem – bólintott a néni. – Ha sikerül akció van.

Egy rövid csend következett, a három férfi éretlenül nézett egymásra.

– És mikor kell fizetni? – kérdezte Mr. B.

– Ha sikerül az akciónk – válaszolta a néni.

Mr. C elgondolkodott.

– És ha nem sikerül?

– Akkor nem kell fizetni – mondta a néni.

Mr. C bólintott.

A néni mosolygott.

– Sok sikert! – tette hozzá.

– Köszönjük! – mondták egyszerre.

Aztán megfordultak, és kiléptek az utcára.

Elindultak a bank felé a fejükön harisnyával.

Bár ha engem kérdeznek, szerintem elég lett volna a bank előtt felhúzni...

Na, mindegy.

– Ez feltűnő lehet – mondta Mr. B.

– Mi? – kérdezte Mr. C.

– Ez – mutatott az arcára.

Mr. C is megérintette a sajátját.

– Ez egy harisnya.

– Igen – mondta Mr. B.

– Akkor rendben – bólintott Mr. C.

– Természetesen kell viselkednünk – javasolta Mr. A.

– Akkor természetesen megyünk harisnyában – állapította meg Mr. C.

Ez megnyugtatta őket.

Egy néni haladt el mellettük, rájuk nézett, majd továbbment.

– Jó reggelt – mondta.

– Jó reggelt – válaszolták.

Ekkor egy árnyék suhant el felettük.

Felnéztek, egy pillanatig meglepődtek, aztán már nem.

Egy vitorlás hajó haladt az utcán, a verekedésben megismert kalózokkal a fedélzetén.

– Uraim! – kiáltotta az egyik egy elegáns főhajtás kíséretében.

– Jó reggelt! – kiáltott vissza Mr. A.

A hajó lassított.

– Hallottuk, hogy akció lesz! – mondta a másik kalóz.

– Igen – válaszolta Mr. B. – Ma reggel.

– Akkor ez kelleni fog! – kiáltotta az első.

Három kalapot dobtak le.

Mindhárom férfi elkapta a sajátját.

– Köszönjük! – mondta Mr. C.

– Sok szerencsét! – kiáltották a kalózok miközben hajójuk továbbhaladt egy meg nem nevezett cél felé.

Mindhárom férfi feltette a kalapját a harisnyára.

– Ez jobb – mondta Mr. B.

– Igen – bólintott Mr. A.

Továbbindultak.

A bank még zárva volt mikor odaértek. A bejárat mellett húzódó sövény mögé rejtőztek, csak három kalap látszott ki.

– Mikor nyit? – kérdezte Mr. C halkán.

– Hamarosan – mondta Mr. A.

– Akkor várunk – állapította meg Mr. B.

9. fejezet

A bank ajtaja kinyílt, egy pillanatig senki nem mozdult.

Aztán ők igen.

Egyszerre léptek ki a sövény mögül, és egyszerre igazították meg kalapjukat.

– Most – mondta Mr. A.

Beléptek.

A bank belseje ugyanaz volt, mint előző nap, csak most még rendezettebbnek tűnt. Nem voltak ügyfelek. Csak az alkalmazottak, és egy tánkar.

A pultok mögött, az ügyintézők között, egy teljesen összehangolt mozdulatsorban táncoltak.

Az ügyintézők már dolgoztak. A kobold is ott volt, egy kupac aranyat rendezgetett, időnként finoman oldalra lépett egy-egy koreográfiai elem miatt.

A három férfi megállt az ajtó után. Mr. A előrelépett.

– Mi vagyunk az ABC banda és ez egy...

– Fiúk, ne már... – szólt közbe a biztonsági őr.

A három férfi egyszerre nézett rá.

Egy pillanatig csend volt.

Mr. A elgondolkodott.

– Rendben – mondta.

Megemelte a kalapját.

A többiek is.

Lassú hátrálásba kezdtek. Mr. C annyira udvarias akart lenni, hogy egy pillanatra sem nézett hátra. Pedig nem ártott volna...

A következő másodpercek, amik az adott perc részei, konzervgurulással teltek. Mr. C fellökte a mögötte érkező Farkasembert, így lila átlátszó nejlonszatyrából a konzervvér kipergett és szétgurult a padlón. Még jó, hogy csak négyet hozott a barátnőjének, aki szintén bundás volt és otthon felejtette. Piros köpenyét épp most terítette az ügyintéző pultja mögötti székére. Valószínű, hogy a múlt iránti tiszteletből hordta.

– Jajj, bocsásson meg! – mondta Mr. C. miközben felsegítette a Farkasembert.

– Semmi baj, megesik – válaszolta előzékenyen a Farkas.

Eközben a többiek zavartan összeszedték a konzerveket és a barátnő pultjára tették, majd udvariasan megemelték neki kalapjukat és visszaálltak a baleset előtti pozícióba.

Mindhárman folytatták a hátrálást.

– Szerencse, hogy egy táncos sem lépett konzervre – jegyezte meg Mr. A.

– Egyik lépés jön a második után – tette hozzá Mr. B –, mint a sakokban.

A kobold figyelte őket, majd egy lassú méltóságteljes mozdulattal megnyomta a kis gombot a pult alatt.

Megszólalt a csengő.

A három férfi közben elérte az ajtót és kilépett.

– Ez jól ment – mondta Mr. B.

– Igen – bólintott Mr. C.

– Gyorsak voltunk – tette hozzá Mr. A.

Ekkor szirénák hangja rajzolódt ki a távolban. A három férfi egymásra nézett.

– Ez... – kezdte Mr. B.

– Igen – mondta Mr. A.

– Ez az – pontosított Mr. C.

Futni kezdtek kalappal és harisnyával a fejükön.

– Arra! – mutatta Mr. A.

– Igen, a kocsmá! – mondta Mr. B.

– Akkor irány a Fosztogatók! – tette hozzá Mr. C.

A sziréna közeledett, ők pedig távolodtak.

10. fejezet

A sziréna mögöttük egyre közelebből hallatszott.

Bekanyarodtak a sétáló utcába, ahol rengeteg ember várta őket. Rendezetten, kordonok mögött állva, mintha számítottak volna rájuk.

– Hajrá! – kiáltotta valaki.

– Gyerünk! – tette hozzá egy másik.

Egy férfi kis zászlót lengetett. Mellette állt a bűvár térképpel a kezében, az útvonalat tanulmányozta.

A három futó nem lassított.

– Ez segít? – kérdezte Mr. B.

– Igen – mondta Mr. C.

Egy nő időt mért.

– Jó az iram! – kiáltotta.

– Köszönjük! – szólt vissza Mr. A.

Tovább futottak.

A sziréna érezhetően közelebből szólt.

Az utcasarkon egy férfi állt, kezében rajtszámtáblával, ahogy elhaladtak mellette, felmutatta.

– Hármas! – mondta.

– Stimmel! – vágta rá Mr. B.

Egy rövid szakaszon csend volt. Csak a léptek és a sziréna.

– Szerintetek jó irányba megyünk? – kérdezte Mr. C.

– Igen – mondta Mr. A. – Arra van – mutatott előre.

A kordonos tömeg lassan elfogyott mögöttük. Az utca szűkebb lett, a sziréna viszont nem.

Egyre közelebb ért.

Futottak tovább.

Aztán hirtelen csönd lett (drámai szünet), csak a rendőrlámpák fényének visszaverődését lehetett látni. A hang elmaradt.

Mögöttük rendőrautók ajtajának csapódása hallatszott.

A Verseny Szelleme miatt a rendőrök gyalog folytatták az üldözést.

11. fejezet

Futottak. A mögöttük hallatszódó lépések fegyelmezettek voltak, a rendőrök közeledtek.

– Még bírjátok? – kérdezte Mr. A két levegővétel között.

– Igen – válaszolta Mr. B.

– Nekem a lábam fáradt el – mondta Mr. C.

Bekanyarodtak egy szélesebb utcába, ekkor különös szél támadt. A járda szélén heverő papírlapok körözni kezdtek, egy elhagyott rajtszám felemelkedett, majd ünnepélyesen visszaesett. A levegő még hűvösebb lett, és valahonnan távoli taps hallatszott.

A három férfi lassított, előttük áttetsző alak bontakozott ki.

Magas volt. Lebegő köpenyt viselt, amely sportmelegítőként kezdhette pályafutását. Nyakában sipszalag, kezében stopperóra derengett. Szeme olyan komoly volt, mint egy bíróé, aki már mindent látott.

– Kik vagytok ti, kik futtok cél nélkül, mégis céltudattal?

– zengte az alak.

Mr. C megtorpant.

– Futók – mondta.

– Csend, földi válaszoló! – szólt a jelenés, majd kissé halkabban hozzátette: – Bár technikailag helyes. Na mindegy... Hol is tartottam? – Megállt egy pillanatra. –

Ja igen! – Széttárta karjait és folytatta. – Én vagyok a Verseny Szelleme! Ki látám már sprintet s bukást, rajtot s korai kiállást, s cipőfűző által megtört reményt!

– Tényleg ő az – suttogta Mr. C.

A szellem komoran rájuk nézett.

– Halljátok szavam, ti hárman, kik kalappal s harisnyával terhelitek a becsület útját! Adjátok fel magatokat, mert a helyes döntés olykor lassabb, de biztosabban ér célba!

Csend lett.

Mr. A kifújta a levegőt.

– Van benne valami.

– Igen, de az igazi út néha a nehezebb út – mondta Mr. B.

– Ha feladjuk magunkat, akkor meg kell állni? – kérdezte Mr. C.

– Valószínűleg igen – mondta Mr. B.

A szellem lassan bólogatott.

Mr. A a többiekre nézett.

– Mit gondoltok?

– Erkölcsileg erős lépés volna – mondta Mr. B.

– És fizikailag pihentető is lehet – tette hozzá Mr. C.

– Igen – mondta Mr. A. – De...

– De? – kérdezte a szellem, és közelebb lebegett.

Mr. A előremutatott.

A távolban látszott a Fosztogatók kocsmája. Komoran állt, mint aki már tudja, hogy hamarosan ismét szerepbe kerül.

– Majdnem odaértünk – mondta.

A szellem megfordult, megnézte a kocsmát, majd visszanézett rájuk. Mögüllük egy rendőr határozott hangja hallatszott:

– Álljanak meg!

A három férfi és a szellem egyszerre nézett hátra.

– Ezt még át kell gondolnunk – mondta Mr. B.

– Azt futás közben is lehet nem? – kérdezte Mr. C.

– Persze – felelte Mr. A.

És újra nekiindultak a kocsmára felé.

A Verseny Szelleme még utánuk lebegett egy darabig. Majd eltűnt csalódott, de sportszerű arckifejezéssel.

12. fejezet

A Fosztogatók egyre közelebb került, ami nagy segítség volt, mert így kevesebbet kellett futni addig.

A rendőrök lépései egyenletesen közeledtek.

– A szellem mondott valamit – jegyezte meg Mr. B. miközben futott.

– Többet is – mondta Mr. C.

– A lényegre gondolok – pontosított Mr. B. – Hogy adjuk fel magunkat.

Mr. A lihegve bólintott.

– Igen. Ezt majd mérlegeljük.

– Mikor? – kérdezte Mr. C.

– Bent – mondta Mr. A. – A kocsmában.

Már csak néhány ház választotta el őket a bejáratától. Az ajtó fölött lógó mosolygó koponya most is ugyanazzal a jókedvű közönnyel nézett a világra, mint korábban.

– Ha jól sejtem – mondta Mr. A –, a pultos látja, mi történik.

– Én is látom – igazította ki Mr. C.

– Az rendben is van, de én úgy értettem, hogy átlátja a helyzetet – mondta Mr. A.

– A lényeg – folytatta Mr. B –, hogy szolidaritásból beenged minket. – A vendéglátás régi hagyomány.

Már a küszöbnél jártak, amikor az ajtó hirtelen kivágódott.

A pultos állt és várta őket, kötényben, nyugodt arccal, egyik kezében törlőrongy, a másikban kulcsosomó.

– Gyertek már, huzat van – mondta.

A három férfi berohant. A pultos utánuk lépett, becsukta az ajtót, majd határozott mozdulattal ráfordította a kulcsot.

Katt.

Bent rengetegen voltak.

A rendőrség körbevette az épületet.

13. fejezet

A Fosztogatók kocsma belseje kellemesen félhomályos volt és egy kalóz éppen fejfel passzolta tovább a strandlabdát.

Mr. A az egyik asztalhoz ült kezében egy korsóval.

– El kell döntenünk valamit – mondta komoran. – Nem lehetünk itt örökké.

– Pedig ülés szempontjából ez egy erős hely – jegyezte meg Mr. B.

– Akkor maradjunk – bólintott Mr. C.

– Nem székekről beszélek! – csattant fel Mr. A. – Hanem arról, hogy feladjuk-e magunkat, vagy menekülünk tovább.

Mr. C körbenézett.

– Innen?

– Igen.

– Hová?

– Mindegy, csak el.

– Akkor az nem mindegy – mondta Mr. C.

Mr. B összekulcsolta a kezét.

– A történelem során sok nagy ember került válaszút elé.

– Mi is? – kérdezte Mr. A.

– Nem. Ők.

Mögöttük a strandlabda lepattant egy oszlopról.

A pultos odakiáltott:

– Kérnek tanácsot?! Nálunk a második ingyen van!

– Az első mennyibe kerül?! – kiáltott vissza Mr. B.

– Általában sokba!

Erre már odalépett hozzájuk az amerikai szeszcsempész, aki úgy nézett ki, mint aki menekül onnan ahová tart.

– Uraim – mondta rekedt, filmszerű hangon. – Ha engem kérdeznek, meneküljenek tovább. A futás szabadság. Az üldözés karaktert ad. A bukás pedig legendává tesz.

– És a siker? – kérdezte Mr. A.

– Az ritka – mondta a férfi, majd visszalépett a bárpulthoz, ahol valaki újra feltöltötte a poharát.

Hogy ki volt az, azt nem tudom.

A viking következett. Sisakját levette, mert zavarta a gondolkodásban.

– Harcoljatok! – dörögte. – Nyissátok ki az ajtót, ordítsatok valamit, és rohanjatok előre!

– Mi legyen az a valami? – kérdezte Mr. B.

A viking elgondolkodott.

– Ezt így konkrétan még sosem terveztük meg.

Visszaült.

Két kalóz is odament hozzájuk egy paddal együtt.

– Megadás? – kérdezte az egyik sértetten. – Nem hangzik kalózosan.

– Menekülés? – kérdezte a másik. – Az csak tengeren.

– Mi szárazföldön vagyunk – mondta Mr. C.

– Ezért mondom, hogy bonyolult – legyintett az első.

A strandlabda ekkor átrepült az asztaluk felett.

Mr. B mély levegőt vett.

– Úgy érzem, morális döntést kell hoznunk. Olyat, amelyet később büszkén mesélhetünk az unokáinknak.

– Neked még nincs unokád – mondta Mr. C.

– Ezért kell előre gondolkodnom.

Ekkor lassú, nedves léptek hallatszottak. A társaság szétvált, és a sarok felől megérkezett a bűvár. Minden mozdulatából az sugárzott, hogy hosszú utat tett meg, részben víz alatt.

Leült közéjük, és levette a szemüvegét. Alatta is volt egy másik.

– Hallottam a vitát – mondta csendesen. – Az ember életében vannak helyzetek, amikor menekülhet tovább. És vannak pillanatok, amikor meg kell állnia.

Mindhárman figyeltek.

– Ha hibáztatok – folytatta a bűvár –, vállaljátok.

Mr. B meghatódott.

– Ez nagyon szép volt.

– Köszönöm – mondta a bűvár. – Egy hajóroncsra olvastam.

Mr. A felállt.

– Igaza van. Elég volt a rohanásból.

Mr. C ismét bólintott.

– Menjünk ki. Legfeljebb visszajövünk.

– Akkor eldőlt – jelentette ki Mr. B ünnepélyesen. –
Megadjuk magunkat.

A pultnál, egy ördögi külsejű alak mellett megmozdult
valaki...

Egy öltönyös férfi állt fel. Elegánsan megigazította
nyakkendőjét, felvette aktatáskáját és ceruzáját, majd
barátságosan rájuk mosolygott.

– Uraim – mondta. – Ügyvéd vagyok. Ha gondolják,
szívesen kikísérem önöket a rendőrökhöz.

– Ez remek hír – mondta Mr. A.

– Akkor menjünk ki – javasolta Mr. C.

Az ügyvéd vezetésével elindultak.

Katt. Az ajtó nyitva.

Kimentek.

Az ajtót csak behúzták utánuk, azt is óvatosan tették.

14. fejezet

A Fosztogatók előtt csendes feszültség, és rendőri nyugalom uralkodott.

Ott állt az ügyvéd, mögötte Mr. A, Mr. B és Mr. C., harisnya természetesen már egyikük fején sem volt.

A velük szemben felsorakozott rendőrök között ott állt egy rendőrlő is teljes szolgálati felszerelésben. Épp jegyzetelt valamit. Sapkát viselt, oldaltáskát, és olyan tekintete volt, mint aki sok mindent látott, de erről nem kíván nyilatkozni.

Az egyik rendőr előrelépett, megigazította kabátját, majd hivatalos hangon megszólalt.

– Uraim. Azért jöttünk, hogy tájékoztassuk önöket: a bank nagyra értékelte, hogy megfogadták a biztonsági őr tanácsát, és gyorsan távoztak.

A három férfi egyszerre pislogott.

– Továbbá – folytatta a rendőr –, mindenki tudja, hogy harisnyával a fejen nem illik ügyet intézni, mert könnyen félreérthető.

Mr. A lassan bólintott.

– A bank és a rendőrség bízik benne – mondta a rendőr –, hogy tanultak az esetből. Ezért az ügyet ezúttal egy szóbeli figyelmeztetéssel lezárjuk.

– Szóbelivel? – kérdezte Mr. B.

– Igen.

– Írásban nem lehetne? Emlékbe...

– Nem.

Mr. C felemelte a kezét.

– Ha figyelmeztetés, akkor mire figyeljünk?

A rendőr gondolkodott.

– Elsősorban a jövőben kerülni kell minden olyan helyzetet, amely bankrablásnak látszik.

– Még akkor is, ha nem az? – kérdezte Mr. A.

– Főleg akkor. Köszönjük az együttműködést – felelte a rendőr.

Az ügyvéd elégedetten megköszönte a torkát.

– Nos, ez így számomra teljesen megfelelő megoldás.

– Maga végig tudta ezt? – kérdezte Mr. A.

– Sejtettem, a történet írója mindenképp akart még egy fejezetet, hogy ne tizenhárom legyen – mondta az ügyvéd és finoman kinézett.

Rövid csend következett, a rendőr visszalépett a sorba.

– További szép február harmincegyedikét kívánunk.

– Önöknek is – felelte udvariasan Mr. A.

A rendőrök rendezett alakzatban elvonultak. A rendőrlő két lépés után megfordult, ránézett Mr. C-re és biccentett.

– Uraim – szólott Mr. A, és mély levegőt vett. – Azt hiszem, ideje hazamenni.

– Jó ötlet – mondta Mr. B. – Holnap pihenek.

– Március elseje lesz – tette hozzá Mr. C.

– Igen – erősítette meg Mr. A.

Sétáltak, nem siettek. Az otthon egyre közelebb ért és ennek mindhárman őszintén tudtak örülni.

Hazafelé menet egy komoly arcú ősz hajú férfi kocogtatta meg Mr. C vállát. Útbaigazítást kért. Az USA-ból jött, nem ismerte a helyi viszonyokat. Az amerikai szeszcsempészt kereste. Rendőr volt ő is: hadnagy.

De ez már egy másik történet...

Itt szeretném megköszönni testvérem segítségét, aki
nélkül ez a könyv nem ilyen lenne, hanem másmilyen.

(KBJ)

Kedves Olvasó!

Tudod, vannak könyvek, amelyek elmesélnek egy történetet. És vannak könyvek, amelyek úgy mesélnek el egy történetet, hogy közben az ember többször felnevet, néha elgondolkodik, végül pedig azon kapja magát, hogy egészen megszerette azt a világot, ahol minden teljesen értelmetlen – mégis tökéletes rendben van.

Kassai Balázs János, a kalózruhában ott lent, egy ilyen szórakoztató irodalmi művel próbálja meg elrabolni az olvasók idejét a Roppant rablás című 9. kötetével. Vagy sikerül, vagy nem. Az viszont biztos, hogy a könyvet és a borítókat is ő készítette, és 1988-ban született Miskolcon.

Baráti üdvözléssel:

maga az író

(kbj)

